

asupra comportamentului său neadecvat situației rutiere la conducerea automobilului în localitatea rurală, în urmă la ce, ultimul, din cauza observației făcute, respectiv în mod de reproșare, avînd scopul și intenția de ai cauza lui Dunai C. leziuni corporale, dîndu-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și admitînd în mod conștient survenirea acestora, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, din cauza căreia Dunai C. a căzut, pierzîndu-și pe scurt timp conștiința, cauzîndu-i vătămări corporale medii.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că partea vătămată a deschis brusc ușa din partea stîngă a șoferului și l-a lovit cu pumnul în față, l-a numit cu cuvinte necenzurate, l-a apucat de mîină, l-a izbit și ia spus să se dea jos din automobil. Cînd a coborît, au început să se bruscheze unul pe altul. Dunai C. a încercat să-l mai lovească odată. El i-a oprit mîina și l-a lovit înapoi în scop de apărare.

Totodată, instanța a concluzionat că vinovăția inculpatului este integral confirmată, că anume de la lovitura ultimului părții vătămate i-au fost cauzate leziuni corporale medii, fapt ce nu a fost negat de către inculpat.

Astfel, partea vătămată Dunai C., a declarat că era cu fratele său, Dunai N., în barul din fața Primăriei. În timpul acesta s-a întors o mașină în mijlocul șoselei, trecînd pe lîngă ei cu viteză, colbăindu-i. El s-a apropiat de inculpat și i-a spus că așa nu se merge la volan. Inculpatul a deschis ușa automobilului și l-a lovit în maxilar. El și-a pierdut cunoștința și nu ține minte nimic altceva.

Declarațiile martorului Braghiș L. nu sunt relevante, întrucît este soția inculpatului, în consecință aceste declarații sunt tendențioase, iar declarațiile inculpatului, fiind la fel subiective, date pentru a evita răspunderea penală.

Declarațiile martorului Frunze G. nu pot fi luate în considerare, deoarece nu au fost probate prin alte careva probe.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății. Fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, ca el este caracterizat pozitiv, a săvîrșirea pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionînd că corectarea lui este posibilă fără a fi izolat de societate, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Pentru aprecierea prejudiciului material cauzat și acumularea de noi probe, instanța a conchis să admită doar în principiu acțiunea civilă.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă de 1 an 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu încasare de la inculpat în beneficiul părții vătămate a prejudiciul material de 8110,41 lei și moral de 20.000 lei.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a luat în considerare faptul că inculpatul nu a restituit părții vătămate prejudiciul cauzat, că pedeapsa numită nu va atinge scopul pedepsei penale și anume restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea lui, iar o asemenea pedeapsă blândă poate să încurajeze comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

Instanța nu a apreciat corect probele prezentate partea vătămată privind paguba materială cauzată, iar cuantumul prejudiciului moral este rezonabil și echivalent suferințelor fizice și psihice suportate de victimă.

3.1. Avocatul M. Afanas la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, deoarece în acțiunile lui există o cauză care înlătură caracterul penal al faptei – legitima apărare.

Apelantul a indicat că instanța tendențios și greșit a apreciat probele, neîntemeiat și eronat a constatat vinovăția inculpatului, ilegal a aplicat normele penale.

Neîntemeiat au fost apreciate declarațiile marturului L. Braghiș, susținute de martorul Frunze G., care nu este persoană cointerесată și care a declarat cert că conflictul la început partea vătămată și tot el primul a lovit inculpatul.

Concluziile instanței sunt greșite și extrem de subiective, adică instanța n-a fost obiectivă la cercetarea acestui caz.

Instanța nu a contraargumentat probele apărării privind acțiunile inculpatului care au fost produse în stare de legitimă apărare, nu s-a expus dacă inculpatul a săvârșit fapta intenționat și/sau pentru a respinge un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva sa, și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat ori interesul public.

3.2 A declarat apel și partea vătămată Dunai C., solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră, cu încasarea prejudiciului material de 8110,41 lei și moral de 20.000 lei.

Apelantul a indicat că la fiecare 6 luni a fost nevoit să petreacă un control medical cu tratament. Cheltuielile și chitanțele pentru tratament le-a anexat la materialele cauzei. Permanent suferă dureri de cap.

Pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă și nu corespunde gradului de gravitate a infracțiunii săvârșite.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2014, apelul avocatului a fost respins ca nefondat.

Apelurile procurorului și a părții vătămate au fost admise, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre în acest sens.

De la Braghiș N. s-a încasat în folosul lui Dunai C. paguba morală în mărime de 1000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a indicat că vina inculpatului este demonstrată integral prin probele administrate și anume prin declarațiile părții vătămate Dunai C., a matorului Pîrțac C., audiat în ședința instanței de apel la demersul avocatului, care

a declarat că a văzut cum inculpatul a virat cu automobilul făcînd praf, iar cînd a ieșit din automobil l-a lovit pe Dunai C. cu pumnul, prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2226/D din 15.09.2011, conform căruia la Dunai C. s-au constatat vătămări corporale medii.

Instanța de apel a reținut că argumentele avocatului că inculpatul se afla în situație de legitimă apărare sunt neîntemeiate și lipsite de probe, or, legitima apărare este o acțiune pe care o realizează persoana săvîrșind o faptă prevăzută de legea penală, pentru a înlătura efectele unui atac care periclitează valorile sociale ocrotite de lege fiind o activitate social-utilă, deoarece fapta săvîrșită în condițiile enunțate de lege nu este prejudiciabilă.

Nu pot fi admise declarațiile soției inculpatului, Braghiș L., deoarece este cointerесată întru ameliorarea situației soțului său. Mai mult, afirmația că partea vătămată l-a lovit pe inculpat nu s-a adevărit, nefiind prezentate careva probe precum ar fi un raport de expertiză medico-legală sau adresarea cu o careva plîngere către organele de poliție.

Astfel, sunt inventate în scop de apărare motivele că inculpatul nu s-a adresat la medic și la poliție din lipsa de cunoștințe în materie juridică, or, fiecare cetățean cunoscînd despre cauzarea vătămarilor sau încălcarea drepturilor sale este în drept de a se adresa către organele de drept în vedere curmării acțiunilor ilegale, acest fapt nu a fost realizat, lucru ce denotă că el nu a avut de suferit careva vătămări corporale dar și nu s-a aflat în situație de legitimă apărare.

Nu pot fi reținute afirmațiile avocatului că partea vătămată s-ar fi adresat față de inculpat și soția acestuia cu careva cuvinte necenzurate. Din declarațiile martorilor Dunai N., Frunză G. și Pîrțac C. rezultă că ei nu au auzit ca inculpatul să se adreseze cu cuvinte necenzurate față de inculpat și soția acestuia.

Nu pot fi luate în considerație afirmațiile apelantului A. Marin, că declarațiile părții vătămate și a martorului Dunai N. sunt mincinoase, deoarece aceste declarații sunt consecutive și coroborează atît între ele cît și cu celelalte probe administrate, acestea fiind depuse sub jurămînt, ultimii preîntîmpinați de răspunderea penală ce o poartă pentru declarații mincinoase.

Motivul că partea vătămată s-ar fi aflat în stare de ebrietate alcoolică și a provocat conflictul dat, nu s-a fost adevărit. Din declarațiile părții vătămate și a martorilor Dunai N., Pîrțac C., pătimitul s-a apropiat de automobilul inculpatului doar pentru a-i cere explicații referitor la virarea cu automobilul și provocarea colbului, fără a-i adresa cuvinte obscene.

Că conflictul ar fi fost iscat de către partea vătămată, la fel este combătut și prin faptul că în acest caz, cuvintele necenzurate urmau a fi auzite de mai multe persoane, însă, în afară de martorul Braghiș L., care este soția inculpatului, nimeni nu a declarat că Dunai C. s-ar fi adresat cu cuvinte necenzurate față de inculpat.

Întru concretizarea și probarea acțiunii civile privind încasarea prejudiciului material urmează să se pronunțe instanța civilă.

Pedeapsa aplicată inculpatului este corectă, justă și echitabilă, în raport cu circumstanțele comiterii faptei infracționale, iar circumstanțele

enunțate de procuror și partea vătămată în apeluri au fost luate în considerație de către instanța de fond la stabilirea pedepsei.

Totodată, la aprecierea cuantumului despăgubirilor morale, necesită a se ține cont de gradul suferințelor fizice și psihice suportate de către pătimit, de gravitatea vătămarilor corporale suportate, dar și de posibilitățile materiale reale ale inculpatului.

5. Avocatul M. Afanas a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, cu respingerea acțiunii civile, deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii, existînd o cauză care înlătură caracterul penal al faptei – legitima apărare.

Recurentul a indicat că vina inculpatului n-a fost dovedită, iar probele pe care s-a bazat procurorul, poartă un caracter superficial și pripit.

Inculpatul nu neagă că la lovit pe inculpat, însă această lovitură a fost aplicată în urma autoapărării, fiindcă a fost lovit cu pumnii de ultimul și era atacat în continuare.

Atît partea vătămată, cît și martorul Dunai N., au declarat minciuni, cu scopul de a induce în eroare organele de drept, inclusiv judecătorești, pentru ai crea probleme inculpatului în scop de răzbunare, respectiv de a fi tras ilegal la răspundere penală, ca ulterior, primul, să poată solicita un eventual prejudiciu atît material, cît și moral.

Declarațiile martorului Dunai N. urmează a fi apreciate critic, deoarece este persoană cointeresată de a induce în eroare organele de drept și a se răzbuna pe inculpat.

Declarațiile martorilor Braghiș L. și Frunze G. poartă un caracter veridic, reieșind nevinovăția inculpatului.

Aceste circumstanțe au fost apreciate subiectiv de către instanța de apel.

Martorul Dunai N. nu a declarat toate faptele, deoarece nu putea să declare contra fratelui său.

Instanța de apel a indicat circumstanțe mincinoase în decizia sa, nu a intrat în esența faptelor și/sau a fost nepărtinitoare.

Afirmațiile instanței sunt neîntemeiate și eronate, deoarece n-a intrat în esența faptelor comise punînd la bază niște presupuneri în dovedirea vinei inculpatului, ceea ce contravine legii.

Dacă s-ar admite în mod ipotetic că declarațiile martorului Dunai N., nu ar exista în dosar, care este persoana cointeresată, atunci s-ar constata că toți martorii au declarat în favoarea inculpatului. Rezultă, că acuzarea nu are probe pertinente și concludente în dovedirea vinovăției.

Hotărârile adoptate sunt compuse pe niște temeuri inventate, sunt bazate pe fapte dubioase, lipsite de careva probe concludente.

Aceste motive urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului, acțiunile căruia se încadrează în legitima apărare.

Instanța de fond nu a făcut o apreciere asupra declarațiilor martorului Frunze G., ceea ce este ilegal, respectiv tendențios și eronat a menționat în sentință că declarațiile lui n-au fost probate prin alte probe.

Nu au fost date o apreciere obiectivă declarațiilor martorului Braghiș I.

Instanțele nu au contraargumentat obiectiv probele apărării privind acțiunile inculpatului, care au fost produse în stare de legitima apărare, încălcând grav prevederile art. 385, 394, 389, 414 alin.(1, 3,4) CPP.

Partea vătămată nu a prezentat careva probe, argumente ce ar demonstra cauzarea prejudiciului material și moral.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

În aspectul vizat se reține că recursul ordinar este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, în recursul ordinar, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul apărării, în raport cu circumstanțele indicate în descriptivul deciziei contestate, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Astfel, recursul de pe rol nu întrunește condițiile de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, cât și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi și declarațiile părții vătămate, a martorilor Dunai N. și Pîrțac C., a raportului de expertiză medico-legală nr. 2226/D din 15.09.2011, fiecare probă administrată pe caz fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării (v. 2, f.d. 38,39 pct. 3.1 și 4 din decizie).

Mai mult, recursul declarat, fiind fondat pe mențiuni ca: *„circumstanțe au fost apreciate subiectiv de către instanța de apel..., instanța de apel a indicat circumstanțe mincinoase în decizia sa, nu a intrat în esența faptelor și/sau a fost nepărtinitoare..., afirmațiile instanței sunt neîntemeiate și eronate, deoarece n-a intrat în esența faptelor comise punînd la bază niște presupuneri în dovedirea vinei inculpatului, ceea ce contravine legii..., hotărîrile adoptate sunt compuse pe niște temeuri inventate, sunt bazate pe fapte dubioase, lipsite de careva probe concludente...”,* este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au estimat circumstanțele cauzei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv probele apărării, în alt sens decît cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii, că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Marin Afanas împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 10 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2014, în privința inculpatului Braghiș Nicolae Gheorghe, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 28 ianuarie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

